

Centre Parroquial d'Horta

Butlletí dels Lluïsos

Núm. 44 • Any XI • Juny del 1995

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 427 73 27 • 08031 Barcelona

Seccions del C.P. d'Horta

CINEMA: Projeccions de pel·lícules infantils i juvenils.

ESBART FOLKLÒRIC: Dansa catalana, ballet popular per a totes les edats. Preparatori, infantil, juvenil, cos de dansa, grup d'adults.

EXCURSIONISME: Sortides mensuals, amb autocar(s), a diferents indrets dels Països Catalans.

FUTBOL SALA: Competicions d'alevins, infantils i adults.

GRUP FOTOGRÀFIC: Reunions mensuals, tertúlies, concursos i exposicions. Laboratori propi de blanc i negre i sessions de llum artificial.

MANUALITATS: Classes de treballs de bijuteria, brodat a mà, català, costura, dibuix artístic, escola d'adults, frivolité, gimnàstica femenina, macramé, mitja, pintura, policromia, puntes de coixí, tall i confecció, estampació i ceràmica russa, quadres tridimensionals, ganxet, gravat de vidre. (Horaris a convenir, de dilluns a divendres.)

TENNIS DE TAULA: Equips federats a Catalana i Barcelonessa. Infantils, juvenils, seniors i veterans. Cursets d'estiu.

TEATRE: Grups: Infantils, juvenil, adults i veterans. Escola per a nois i noies.

ALTRES ACTIVITATS: Festivals, concerts, conferències, exposicions, visites culturals, jocs de saló, cursets de tota mena.

Per a la recuperació

Un any més som a les portes de la festivitat de Sant Lluís Gonçaga, Patró de l'Entitat, preparant amb molta il·lusió el programa d'actes per a celebrar-la.

En aquesta nova ocasió voldriem aprofitar-la per a fer una crida a tots els socis i simpatitzants, dirigida a unir esforços per a la recuperació històrica d'aquesta festa tan entranyable.

Ens explicarem.

Sempre hem celebrat les festes en honor de Sant Lluís amb més o menys brillantor, segons les circumstàncies del moment. Però des de fa anys, no és cap secret, s'ha deixat a segon terme el veritable significat de la celebració del nostre Sant Patró.

I la culpa la tenen diversos motius, però un de molt important per a nosaltres és la manca de participació directa en les nostres activitats de gent compromesa de sempre amb els idearis dels Lluïsos, que ens ha provocat un allunyament generalitzat de l'esperit que hauria de presidir en una entitat com és la nostra.

En diverses ocasions hem mostrat la nostra satisfacció pel desenvolupament social obtingut en el Centre en els darrers anys. Mai hem tin-

gut tants afiliats com ara, però la nostra preocupació constant, encara que no ho sembli, és trobar la manera de mantenir vius els trets fonamentals dels compromisos espirituals establerts a Casa nostra.

És per això que ens agradaria que ens ajudéssiu a recuperar la fidelitat històrica que tots plegats devem a Sant Lluís Gonçaga, i que per sempre ens fos possible lligar l'esbarjo, la cultura, l'esport, el passar-ho bé, en definitiva, amb la fe i la perseverança final, que significa viure constantment en la virtut i el manteniment de la gràcia. Siguem valents i fem nostra aquesta obligació d'una vegada. Encara hi som a temps.

Mentrestant, sentiu-vos convidats especialment a participar de tots els actes que enguany celebrarem. Veniu-hi: els fem per a vosaltres.

La Junta

Ha mort en Jaume

Acaben de donar-nos —avui dijous 1 de juny de 1995, a mitja tarda— la notícia del traspàs d'en Jaume Font i Borràs.

Hem perdut un home bo, una persona sensible que es deixava portar per l'esperit de Déu; tenim, doncs, un nou intercessor que ens protegeix des del Cel.

Fou un soci dels Lluïsos molt actiu, molt dinàmic, molt després, sempre a punt de treballar en tot i per a tothom. Mai no va estalviar hores per al Centre, on va ocupar càrrecs a la junta directiva. Fou tresorer, vice-president, i president en funcions quan morí en Ferran Solé.

Donem el més sentit pèsam a l'Erènia, als seus fills i a la resta de familiars.

Sant Lluís: la nostra Festa Major

Hi ha alguns col·lectius que ens diuen que han recuperat el sentit de la festa per al nostre poble.

Realment és molt important descobrir el sentit de la festa en la nostra vida i convivència.

Nosaltres, els Lluïsos, el Centre Parroquial de la nostra vila, creiem fermament en ella. Totes les nostres seccions, la nostra activitat del dia a dia volen ser el ressò d'una festa compartida que entre tots volem construir.

La festa, més enllà d'unes manifestacions externes necessàries, és l'expressió d'un esperit que omplena de joia la nostra vida.

Sant Lluís, el nostre Patró, ens ensenya i comparteix els nostres anhels. Ell, des de la seva joventut generosa i il·lusionada, ens descobreix que la veritable festa brolla del cor i està feta de solidaritat i servei als germans. La festa, aquest sentit joíós de la vida, no és necessàriament sorollós ni complicat. Està feta de petits detalls. És aquest dia a dia d'amistat i col·laboració que ens convida ara a aquest brindis més solemne de la festa major. Totes les activitats estan pensades per a fer feliços els altres; totes volen contribuir a fer que la nostra germanor sigui més gran i transparent.

En el pensament de Jesús, en el testament de Sant Lluís, ressonen les paraules d'aquells concitadans del primer Centre Parroquial: "Mireu com s'estimen, mireu com comparteixen, mireu com la seva festa no té trampes

ni fronteres."

És la festa del dia a dia, feta de comprensió i servei desinteressat, la que ens permet ara brindar per una Festa Major joiosa per a tothom a l'estil de Sant Lluís Gonçaga.

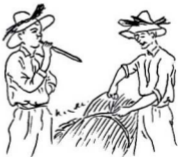
Germà Antoni Palom

El mes de juny

Extret del Costumari Català

Aquest mes de juny marca un dels moments més importants i culminants dins de la vida dels pobles de cultura mediterrània, en els quals el blat i els cereals en general juguen el paper principal d'alimentació.

Pel juny, la faïç al puny.

El sol de juny dona lloc a diversos parers expressats pels proverbis:

*Juny assoïllat i ben tronat,
any de molt vi i de molt blat.*

El sol de juny encén els sembrats.

*Sembraràs quan voldràs,
però pel juny segaràs.*

La vida a muntanya

El juny és el temps de pujar les ramades a muntanya per passar-hi l'estiuada i aprofitar les herbes grasses i sanitoses de les grans altituds.

Els pastors representen l'estament més retardat de la societat actual; fins fa quatre dies s'han mantingut en un món a part, d'aïllament muntanyenc d'home primari.

*Bestiar que a muntanya va
és més del pastor
que del qui el fa guardar.*

*El pastor a la muntanya
és més rei que el rei d'Espanya.*

Sant Gil és patró dels pastors, segons la capçalera dels seus goigs.

La vida a la costa

Aquest temps era l'adequat per a tota mena de pesca, tant en les aigües dolces, com en les salades. El calendari del tapís de Girona representa aquest mes per un pescador. El mar està ple; diuen:

fa mar de dones.

*Qui vulgui anar per mar sense perillar,
pel juny o pel juliol s'ha d'embarcar.*

Santoral

Dia 1 = El venerable Angel del Pas. Sant Claudi.

Dia 2 = Sant Corneli. Sant Erasme. Sant Joan d'Ortega.

Dia 4 = Sant Patroc.

Dia 6 = Santa Càndria. Sant Amans.

Dia 7 = Sant Moí. Sant Gilbert.

Dia 8 = Sant Medard.

Dia 9 = Sant Prim.

Dia 10 = Santa Oliva.

Dia 11 = Sant Bernabeu.

Dia 12 = Sant Nazari. Sant Olimpi. Sant Onofre.

Dia 13 = Sant Antoni de Pàdua.

JUNY

Sol de juny,
blat d'or bruny...

Falç al puny,
garbes juny,
braç espuny...
Ombra lluny,
calor muny,
suor esmuny...

Tot rebruny!
Quin encuny
que té el juny!
Som el juny,
brilla el juny,
encès juny...
Visca el juny!

Joan Bartrolí i Bonany

*Sant Antoni, feu que no em falti el pa
ni per avui ni per demà.*

*Sant Antoni té virtut:
fa trobar el que és perdut,
posa pau als matrimonis;
alabat sia sant Antoni!*

Dia 21 = Sant Lluís Gonçaga:

Festa del Centre Parroquial d'Horta!

Dia 24 = Sant Joan Baptista.

Excursió a Mallorca

Algú ens va suggerir que aquesta vegada podríem anar a Mallorca. Dit i fet. En pocs dies es van exhaurir les places i ja ens teniu, el passat 29 d'abril, a les 9 del matí (els caps pensants devien creure que no calia matinar gaire), puntuals com sempre, a la porta de San Joan d'Horta.

L'autocar ens porta al Prat. El tràmits de rigor. Embarquem. I, abans que els que mai havien volat se n'adonessin, ja érem a l'illa.

Cal dir que aquests "novatos" van dissimular molt bé l'emoció i vam aterrar a Son Sant Joan com si això de volar ho féssim cada dia.

Un altre autocar ens du a l'hotel. Distribució d'habitacions i a dinar que calia aprofitar la tarda. Buffet lliure. Ai, mare meva! Sort que només eren tres dies; si no, adéu les dietes per aprimar-se!

Després de dinar, l'autocar ens porta a Porto Cristo. Pel camí tornem a admirar la impressionant façana de la catedral, ressaltada per la brillantor del sol, el passeig marítim, les hortes i els conreus, els molins de vent i, malgrat la sequera, la verdor dels boscos que anem vorejant.

Que en devia ser d'encisador Porto Cristo abans dels turistes! Faig un esforç i m'ho imagino. Però ja a les Coves del Drac, no cal fer servir cap adjectiu, vaig sentir-los tots al llarg dels passadissos.

Som al llac, comença l'espectacle (?), tampoc cal cap comentari, m'hauria estimat més estalviar-me'l i que em deixessin filmar tranquil·lament. La passejadeta en barca s'ho val. No els va recordar en Juli Verne?

Ens n'anem a Manacor. Però és tancat a les perles i hem de passar de llarg.

Sopar d'hora, buffet lliure, i això de no haver de cuinar, pot ser fatal, oi, senyores?

Segon dia d'estada. Esmorzar aviat i cap a Lluch. Pel viatge tornem a sorprendre'ns amb la catedral i el paisatge de la vella mentre ens acostem a la Serralada.

L'ascens vers la plana on és situat el santuari ens permet menys tòpics, però a mi m'ha sorprès gratament, potser perquè no me'ls esperava.

Arribem al santuari que, inevitablement, ens recorda Montserrat, no pel paisatge — és clar — sinó per l'ambient, l'escolania, la religiositat que s'hi respira... Penso que caldria tornar-hi en altre moment, per trobar-lo solitari, silent...

I marxem cap a Calobra. Fent camí vàrem poder contemplar un dels paisatges més espectaculars que ens podíem imaginar des de les inacabables i arriscades corbes de la carretera — com el "nus de corbata" — fins al mar, mar d'un blau i una transparència que ja no recordava. Alguns van poder veure i admirar el Torrent de Pareis, altres no van tenir temps. Per fi se'ns permet accedir al "vaixell" i embrenem la "singladura" vers Sölller. La quietud del mar ens va permetre fer un viatge encisador i al mateix temps còrporos pels infinits penya-segats de la costa fins que, vorajant els penyalars, arribem al port.

Temps just per dinar. Ens croschim un inesperat "arròs brut" que jo vaig repetir, sia perquè el vaig trobar bo, sia perquè l'aire del mar em va obrir la gana.

Un tomb pels carrers, comprar quelcom, retratar el tramvia, que hauria pogut ser blau. Altra vegada l'autocar i fem camí cap a Valldemossa.

Ens acostem cap a la Cartoixa que "inesperadament" era tancada. En no poder reviu amb la imaginació en Chopin, ni la George Sand, ni molt menys els "cartujans", com va dir la nostra impagable guia (influències de la Feria de Abril), ens vam permetre fer un tomb per la vila i a alguns visitar el monument de la "beata", com ens va dir una elixerida al loteta a qui vaig preguntar qui era la nena del monument.

Encara vam tenir temps de comprar "coca

de patata", que ningú va gosar dir-me que era un pastís tradicional perquè li hauria preguntat si ja la feien els "moros".

Tornem cap a casa més aviat cansats. Però, oh, miracles del buffet!, després de sopar, refets i engrescats, uns quants —hauria de dir 25 o 30— amb el "3" (a partir d'ara, el 3 serà un número evocador per a més d'un) ens dirigim a Ciutat de Palma. No hem d'oblidar que residim a Marivent, no al Palau Reial, però a prop.

Em nego a descriure aquesta anada a Ciutat, no vull que els meus fills em diguin: "Papa, no se us pot deixar sols". Però vaig pensar que semblàvem pensionistes que ens rebentàvem la nostra primera pensió.

Tornem a l'hotel i a dormir. Jo vaig adormir-me com un sóc. Ni vaig sentir els alemanys i, pel que reflectien les cares de tothom l'endemà, tots em van imitar.

Tercer dia. Esmorzar —no vull ser més reiteratiu amb lo del buffet— i cap a Bellver.

També era tancat. Però no del tot. Vam poder admirar aquella formidable fortalesa, filmar-la i fotografiar-la de tots els angles possibles. Ens fem la foto del conjunt (1) i tornem a Ciutat.

Tot baixant i gaudint encara del meravellós paisatge, pensava que els nostres avantpassats eren ben "brutos", perquè aquell irreductible castell va servir per a ben poca cosa... a no ser que el fessin pensant en els futurs i embadalits turistes...

Arribem al passeig marítim, desembar-

quem i anem a fer un volt per la ciutat. Fem més fotos, admirem l'Almudaina i ens dirigim a la catedral. No dic pas que fos tancada; però els que em llegeixin no s'ho creuran.

Ens resignem, els que no l'han vista poden fer-se'n una idea amb les explicacions de la Marta, la nostra guia. Tornem a dinar. No, no diré res del buffet.

En acabat, alguns aconseguim fer un cafè —som a l'illa de la calma—, ens acomiadem de l'hotel, pugem a l'autocar i cap a Son San Joan falta gent.

Aquesta vegada l'emoció dels neòfits de l'aire és més esvaïda, ens asseiem molt més depressa i l'aparell s'enlaire, gairebé ningú fa cas de l'hostessa —o no era una hostessa?—. Algú diu

que, si ens la clavem, no sabrà pas fer servir el salvavides.

Els que podem, copsem les darreres imatges de s'illa i tot seguit el blau infinit del cel i el mar. Ens donen els diaris, i en un tres i no res ja veiem la costa catalana. La terra ferma és cada vegada més a prop.

Un sotrac i ja hi som, a terra. L'hostessa ens acomiada: "*Pueden desabrocharse los cinturones*", i sortim.

Aquest aeroport és massa gran, oi, senyora Pepeta? Per fi, trobo la maleta que ja devia d'estar marejada de tant fer voltes i amb tota la calma (sic) pugem a l'autocar que ens torna a casa.

No cal comentar res més. Tot el que veiem ja és massa vist. Ara, a tornar a la rutina de cada dia. Prou buffets! A pair-ho tot. Les emocions, vull dir.

Ja hi haurà algú que pensi en la propera.

Ramon Guasch

(1) Vegeu la fotografia de la portada d'aquest número

Anada a la Cerdanya

Com sempre, la nostra trobada és, davant de l'església, a les vuit del matí.

Encara que el dia —el dissabte 29 d'abril de 1995— està una mica emboirat, nosaltres pugem a l'autocar amb grans ànims de passar una bona jornada, i esperem que surti el sol.

Anem fent quilòmetres, i el sol ara surt, ara s'amaga. Però nosaltres, tranquils, anem gaudint del paisatge; el que sí ens entristeix és veure els boscos cremats. No sé on anirem a parar si continuen cremant-se els boscos d'aquesta manera.

Esperem passar el túnel del Cadí, per veure si ens farà més bon temps, més o menys igual, però no ens desanimem.

Ja som a la Cerdanya, deixem la carretera principal per anar al poble d'Arsèguel. La carretera que va a aquest poble és d'aquelles que en diem de carro. El xofer de l'autocar se les veu negres per passar un giravolt molt estret. Tots passem uns moments encorgits, però tot ha sortit bé. Visitem un petit museu d'acordions, que també conté fotografies d'alguns acordionistes. El poble és petit. Al seus voltants, les muntanyes encara tenen neu.

Anem a Bellver; ens hi estem una estona per visitar el poble. Anem a dinar al poble d'Alp. Després de l'àpat, anem a Puigcerdà. Aquesta vila ha estat emmurallada diverses vegades. Actualment, se'n destaca el llac; i els grans xalets, que cada vegada n'hi ha més.

Per damunt de les cases treu el cap el "campanar" de l'església de Santa Maria. Puigcerdà és un lloc ideal per passar-hi unes bones vacances.

Anem a fer un tomb pel llac, i tot just comencem la nostra passejada que ja ens acompanya la pluja. Uns quants trons, i un bon ruixat, alguns diem que plou perquè havíem fet una cantada dins el cotxe. Si això fos cert, valdria la pena de cantar uns quants dies seguits perquè tinguéssim pluja, que bona falta ens fa.

De retorn, tot ha anat bé. Arribem a bona hora. Aproximadament, a les vuit del vespre.

Fi del viatge.

Pilar Martí

Una volta per la Catalunya Nord

El dissabte 20 de maig vàrem portar a terme una petita visita al Vallespir i a la Costa Vermella, una part d'aquelles terres que ens foren amputades per mitjà del famós Tractat dels Pirineus, signat a l'illa dels Faisans el 1659, entre els representants de Felip IV, per part espanyola, i Lluís XIV, per la francesa.

Anàvem en dos autocars. Això vol dir que les sortides del Centre Parroquial d'Horta tenen molta acceptació i la gent s'hi troba força bé. De sortida, ens portaren fins a Pont de Molins, on ens tenien preparades unes bones flesques de pa amb tomàquet i embotits variats per esmorzar.

A continuació reemprenguem la ruta cap a la Jonquera i el Pertús per passar a l'altra banda del Pirineu, tot admirant la silueta, migborrosa per la boira, del majestuós Canigó, i arribar a la població de Cotlliure, que poguérem visitar tranquil·lament.

Això de tranquil·lament és un dir, perquè la tramuntana regnava com és costum per aquelles contrades i la feina era mantenir l'equilibri. Després, cap a Port-Vendres, amb el mateix panorama.

Com sabeu, a Cotlliure, hi ha enterrat el famós escriptor espanyol Antonio Machado. Per això, en honor seu, la nostra rapsoda ens oferí uns fragments dels seus versos i ens recordà la seva vida.

Seguidament retornàrem a Espanya més o menys pel mateix camí, cap a Pont de Molins, per dinar en el mateix restaurant del matí.

Com que ens sobrava un xic de temps,

es va fer una paradeta a les Mallorquines, per visitar-hi el museu Claret de cotxes antics. Els "forofos" de la locomoció motoritzada tingueren ocasió de gaudir de valent amb les antiquitats que en aquell lloc es conserven i s'hi exposen.

En PAU

Excursió amb fantasmes

Sant Pere de Rodes

Una altra excursió pel nostre país m'ha portat fins dalt de la serra Verdera on s'aixequen les runes del monestir-abadia de Sant Pere de Rodes.

La pujada amb autocar —el dissabte 25 de març de 1995— ha estat massa còmoda, sense donar-me temps d'emplenar-me interiorment d'aquell aire misteriós que comporta la visita d'un indret ple d'història on fa centenars d'anys hi havia el poble de Santa Creu i l'església de Santa Helena, a redòs i al servei del monestir i els seus habitants.

El so de les campanes, encara viu avui, es devia barrejar amb els crits dels vilatans i dels mercaders, dels joglars amb els seus instruments musicals, dels monjos i els cants gregorians, de les rialles i plors d'infants, dels xerrics de carruatges i dels renills de les cavalleries, d'explosions de bombardes i frenesí de batalla quan els pirates intentaven enfilarse pels penyals i apoderarse d'aquell ric i formós indret.

Del poble de Santa Creu sols en resten quatre pedres, fonaments d'edificis escampats per entre una frondosa pineda i un verd i florit sotabosc. L'esglesiola, ben reconstruïda, domina el punt més alt de l'esplanada.

Un centenar de metres, camí de llevant, contemplem el monumental monestir de Sant Pere...

Em sento transportada mil anys enrere. Vaig habilitada amb túnica de vellut carmesí brodada amb una filigrana de ramells daurats i enriquida per un farciment de pedreria.

Les portes del recinte s'obren per donar pas al carruatge i la comitiva que m'acompanya fins al nombre de 53 lleials amics i fidels servidors. Un lleg ens indica el petit habitacle del guardià que ens lliura els tiquets corresponents. Després de deixar atueïts destinats al magatzem, baixarem unes escales i travessarem el pati.

Farem una parada per apropar-nos al mirador i contemplar la blavor del mar allà al fons, i la blancor de les casetes del Port de la Selva. Entrem a l'atri i, com en un somni, contemplem la fastuosa portalada de marbre construïda pel mestre Cabestany amb tot aquell bé de Déu de figures esculpides en la pedra que parlen i revelen els secrets de la història. La visió es fon.

Avanço per la nau de l'església. Meravelloses melodies que fan sonar mans invisibles de joveníssims donzells i càntics cadenciosos que entonen les bronques veus dels monjos, s'escampen pel llarg i ample de la nau, sota les voltes de pedra, entre les esveltes columnes ornades de capitells corintis. M'atranço a l'abat que m'allarga una mà i em dóna a besar l'anell d'or ornal d'una grossa pedra moradencia (una ametista?). La beso devotament.

La porta sud és oberta i deixa penetrar un airet suau que arriba des del claustre i fa pampalluguejar les dotzenes d'espelmes que il·luminen l'absis i l'altar. La pètria figura de sant Pere ens contempla des del seu pedestal i imposa respecte i devoció.

Després d'oír un solemne Te Deum, sortim del temple i travessem les voltes del claustre, tot admirant les belles figures dels capitells. Passem a la gran sala destinada a menjador. Una llarga taula engalanada amb tovalles blanques de lli i ornada amb canelobres de plata i vaixel·la de porcellana presideix l'estança. Una corrua de llegs ens inviten a ocupar les vetustes cadires de fusta d'alt respalller bellament esculpit. Tot seguit entra una filera de servents habillats amb camisa blanca de fina seda, calces blaves de vellut fins a mitja cama, mitges de color rosat i calçat de fina pell de cabrit i ens ofereixen plàteres d'exquisides viandes...

La recepció es podia allargassar durant dues o tres hores, però un estrany personatge, amb uniforme blau marí i l'escut de Catalunya brodat sobre la butxaca superior de la jaqueta, ens adverteix que la visita al monestir s'ha acabat. No es pot pujar al campanar, ni entrar a la sala capitular, ni a les cuines, ni a la torre de defensa, perquè tot està en període de reconstrucció.

Desapareixen llums, colors, càntics i fantasmes i sols resten les negres pedres, les més antigues, superposades en forma d'espina de peix o espiga de blat, les "opus spicatum".

D. S. E.

joventut

XII hores d'esports inter-entitats

El diumenge 28 de maig, a més de les eleccions municipals, vàrem celebrar les XII Hores d'Esports Inter-Entitats, a la Unió Esportiva d'Horta.

Enguany hi han participat dotze entitats que, des de les nou del matí fins a les nou del vespre, hem estat jugant al dòmino, parxis, petanca, frontó, futbolí, futbol sala, botifarra, billar i tennis de taula.

Aquest any hem participat pels Lluïsos d'Horta unes quaranta persones, entre socis i simpatitzants que, uniformats tots amb les samarretes vermelles, que la Vocalia de Joventut ha fet fer, hem assolit el segon lloc en la classificació general, per darrere del Cor d'Horta, a tan sols 2 punts de diferència.

Ultimament, sempre quedem segons. Haurem de fer un esforç de cara a l'any que ve. Hem guanyat en tennis taula (com sempre) i a la botifarra. En tots dos esports, sense perdre una sola partida.

A causa dels horaris de participació, per dinar hem fet novament diversos torns. Per sort, en Josep i en Robert ens han preparat una bona amanida i amb els pollastres de can Torras, ens hem llepat els dits.

El dia ha estat llarg i cansat, però, al final, després del repartiment de premis, en Josep i en Robert ens han obsequiat amb un parell d'ampolles de cava, per celebrar el triomf. Moltes gràcies. Des d'aquí agraïm la col·laboració de tots els participants, i us esperem per les festes de Sant Lluís i la Festa Major d'Horta 1995. Per a participar, demaneu per l'Àngel Sabadell i en Xavier o en Pere Solé.

Representant del Tennis Taula, recollint el 1er Premi. - Foto: P. Solé.

Llista dels participants

Tennis taula: Jordi Montesinos, Roger Josa, Albert Ayllon.

Futbolí: Anna Torres, Cristian Delmoral, Jesús Ardite, Ignasi Alcalde, David Marchiran, David Pérez.

Botifarra: Florian Moreno, Isa Romero, Núria Font, Lluís i Xavier Solé.

Futbol sala: Sergi Velasco, Raúl Villa, Sergi Villa, Roger Serra, Florenci Grau, Joan Font, Alex González.

Parxís: Josep Pulido, Joan Basco, Toni Solé, Minerva Pedret, Sebastià Pedret, Joan Carles Orca.

Frontó: Josep Pulido, Josep Mora, Joan Carles Orca.

Billar: Pere López, Joan Font, Àngel Sabadell, Pere Solé.

Dominó: Jordi Nerin, Jaquelin Ubach, Isa Romero, Sandra Giménez, Florian Moreno, Xavier Solé.

Petanca: Anna Sitjà, Àngel Sabadell, Fructuoso García, Roger Serra, Lluís Solé, Pere Solé, Xavier Solé, Carmina Lara.

Delegats: Àngel Sabadell i Xavier Solé.
Manager General: Pere Solé.

Vocalia de Joventut

Josep Molins i Morros

Nascut el 8 de maig de 1940, Josep Molins i Morros és actualment el soci núm. 46 del C.P. d'Horta.

En Josep ens explica que va néixer al carrer Pere Pau, cantonada Baixada de la Plana, on avui dia hi ha les dependències del Banc Central Hispano. No hi ha cap placa que commemori el naixement del nostre soci; quina desconsideració! Va canviar de domicili: Baixada de la Plana (2-3 anys), barriada de Sant Andreu (1 any) i carrer Dante (molts anys, fins que es casà).

—*Jo sempre t'havia relacionat amb la casa de pagès que hi ha al torrent de Mariné, on vivien els teus avis.*

—La besàvia comprà la casa que en deien can Guillemí. Jo hi he passat llargues temporades de la meva infantesa, al costat dels avis.

—*Saps què m'agrada, d'aquella casa? El rellotge de sol.*

—El va construir l'avi. Era paleta —cosa que no implica pas saber fer rellotges de sol—. S'informà degudament, i, entre ell i en Tei, un altre paleta molt conegut a Horta (en Tei del carrer Aiguafreda), instal·laren el rellotge després de fer les degudes medicions per ajustar l'angle de l'agulla que dona l'ombra correcta sobre els números del rellotge. L'avi va voler retre homenatge al fet històric de l'Estatut de Núria de l'any 1932 i, com a recordatori, el seu mas llueix un rellotge de sol amb la data commemorativa.

—*Que interessant! Al torrent de Mari-*

né, a més de la casa dels teus avis, ¿encara hi ha alguna altra casa de pagès?

—En queden dues o tres. Per exemple, can Mir, on vivien els Xarau, també paletes. Hi havia can Raimundo, que ja ha desaparegut; can Via...

—*... que està a punt de desaparèixer. Ara hi ha molts pisos i el carrer és asfaltat. ¿Com era tot allò quan tu hi jugaves, de menut?*

—S'hi entrava pel carrer del Vent i era un torrent sec per on només baixava aigua després dels xàfecs i pluges abundants: aigua i molta sorra o sauló. El carrer Marti i Alsina tenia el sobrenom de carrer de la Sorra. Traspassàvem el carrer Feliu i Codina per sota —hi havia un pontet— i sortíem pel carrer Sant Bernabé, just el carrer de l'escola.

—*¿Vols dir amb això que la teva escola era els Hermanos?*

—Vaig començar als quatre anys a les Eroles. Després vaig passar als *Hermanos*.

—*¿La teva vida d'infant i adolescent ha estat sempre aquí, al barri d'Horta?*

—Sí. L'ambient familiar era el de l'Ateneu i el de la Cooperativa. L'avi Andreu havia estat un dels primers socis de l'Ateneu. Vaig començar a tenir la colla d'amics vinculats a la Parròquia gràcies a la tasca apostòlica dels germans Tena: mossèn Francesc i mossèn Pere.

—*Com et "pescaren"?*

—Jo feia d'escolanet alguna vegada. Un dia, durant la imposició de medalles dels Congregants del Nen Jesús, un petit contratemps em va fer riure: una de les medalles tenia el cordó sumament curt i no hi havia manera de fer-lo passar pel cap del congregant. La meua hilaritat s'uní a la de mossèn Francesc i aquest fet fou el començament d'una bona amistat. El mossèn, amb la seva diplomàcia, va saber captar-me i fer-me formar part

activa de l'aspirantat. El meu ambient va canviar i vaig fer nous amics, entre molts d'altres, en Toni Salvà, en Narcís Llunell, en Josep Balcells, en Cisco Solé... Vaig ser catequista, anava a les colònies que organitzava mossèn Pere Tena. En resum: tota la colla vivíem intensament el cristianisme. Aquelles activitats parroquials ens induïren cap als Lluïsos. Érem aspirants d'Acció Catòlica, el grup estival anomenat GREST. Mossèn Pere era un líder engrescador per a tots els nois; sabia programar una sèrie d'activitats que omplenaven les nostres joves vides: jocs, excursions, estímul per a la lectura... Mossèn Pere sempre trobava el llibre adequat que podria ajudar-te.

—En recordes algun títol?

—Així, de sobte... *Levadura en la masa... La impaciència de Job...* Després de llegir-los, en fèiem el degut comentari. També llegíem "tebeos". En portava uns d'italians que ens agradaven força. Eren fàcils d'entendre; si no les lletres, ho eren les imatges.

—Mossèn Pere s'ocupava dels xicots. I les noies, què?

—Em sembla que mossèn Daniel, que s'estava a la Granja, era el Consiliari de les noies. Quan entrevistis alguna sòcia de la nostra colla, ja te'n donaran més referències.

—*Esperarem el seu torn. I ja que has començat a parlar dels Lluïsos, continua per aquest viat. De teatre, què?*

—Jo era espectador. De teatre, se'n

feia cada festa —sovint: *Clara però no gaire*, que era l'obra "comodín" o tapanforats—. No m'he sentit mai atret a fer d'actor. Em sembla que en Toni Salvà i jo som els únics de la colla que mai no vàrem sortir a escena ni als Pastorets ni a la Passió. Jo vaig intervenir una sola vegada a *Crist Misteri* com a figurant, o sia, sense obrir boca, només fent els gestos i postures que ordenava el director. Després vaig passar a tramoista o tècnic de llums i so, digues-li com vulguis, és a dir: fent anar

els aparells de música o passant diapositives. Les ordres m'arribaven a través d'uns auriculars que s'espallaven cada dos per tres, sinó cada tres per dos.

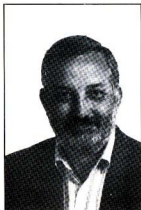
—*A part del teatre, als Lluïsos hi havia altres activitats...*

—Jo em vaig incorporar de ple en l'equip de bàsquet amb en Josep M. Balcells, l'Antoni Salvà, en Narcís Llunell, l'Antoni Olària i l'Andreu Matamoros. Ens ajudà molt en Manel Fabregat, que ens feia d'entrenador.

—*Com us organitzà-*

veu i finançàveu?

—Les finances eren magres. Organitzàvem rifes —els números eren comprats pels nostres pares en un 90%—. Aconseguírem tenir un vestit reglamentari —vermell i blanc— i adequàrem el local. La compra dels pals i la seva col·locació va ser tot un espectacle. Vàrem llogar un carretó molt gros a la Baixada del Mercat i anàrem passeig de Maragall enllà a cercar els pals. Ja ens tens estirant el carro fins a Salses-Rec-

toria. Recordàvem aquell advertiment que, en època escolar, ens feien els mestres: "Si no estudiàis, acabareis tirando de un carro."

—Quina ironia! Els partits, què? Teniu competidors?

—Jugàvem contra la Unió Esportiva d'Horta, que sempre ens guanyava; contra l'Acadèmia Martin, que sempre perdia; contra un equip del Carmel, que ens igualava, i algun altre d'esporàdic. No fèiem lligues ni lliguetes. Jugàvem quan ens anava bé a un equip o altre. Els veterans jugadors dels Lluïsos es van animar en veure els nostres esforços i el bàsquet va fer una bona revifalla. Va ser aleshores que ens fèrem socis de la Casa i fórem oficialment l'equip juvenil de bàsquet dels Lluïsos d'Horta.

—Es consoliden noves amistats?

—Es consoliden i s'amplien. Les nostres inquietuds i l'energia juvenil ens porta a incorporar-nos de ple en el Grup Àgora recentment organitzat. En Mateu Arias en parla en el darrer BUTLLETÍ.

—Parala'ns-en una mica més.

—Anomenar Àgora, per a mi, és parlar d'amics: Amadeu Ballester, Manel Ortiz, Joan Andreu, Bartomeu Homar, Mateu Arias, Francesc Espluga... i molts més, nois i noies, unes dones molt actives que aportaren gran dinamisme al grup.

—Fou l'època d'or del cine-fòrum, entre moltes altres activitats. Aconseguí-

reu la presència de prestigiosos conferenciantes!

—Per al cine-fòrum, vingué moltes vegades en Porter Moix. També Kirchner i Garcia Seguí. Com a conferenciantes, Joan Triadú, Gonçal Lloveres... A aquests senyors se'ls havia d'anar a buscar i retornar a casa seva, amb cotxe. Teniem com a taxista l'inoblidable Peret Salvatella.

—Vau tenir moltes dificultats per a tirar endavant el grup.

—Sempre hi va haver un cert recel, entre les autoritats eclesials —els germans Tena ja no eren a la parròquia d'Horta— i la Junta Directiva de la Casa, per totes les activitats que portàvem a terme o que proposàvem. Aquesta fricció va anar desgastant el grup. També l'edat i el fet de formar família molts de nosaltres, cosa que ens obligava a un canvi de vida... Tot plegat fou la causa de l'agonia de la secció fins a la seva desaparició. No hi va haver qui ens rellevés i, naturalment, Àgora va finir.

—¿No pot renèixer de les cendres un nou Àgora-Fènix?

—Per descomptat que el grup d'aleshores no pot fer-ho. Àgora va néixer en uns circumstàncies concretes. Ara són uns altres temps i uns altres objectius. Com a cosa desitjable seria bo que hi hagués un grup de jovent —potser ja hi és!— que organitzés activitats culturals i progressistes, i que trobés el recolzament de la Junta Directiva, els que governen actualment aquesta institució.

—Els activistes d'altres temps que encara sou socis, què? Sou massa grans? Us heu tornat massa còmodes?

—En el meu cas particular, jo vaig deixar d'ésser activista i vaig trencar amb les meves creences religioses arran de circumstàncies doloroses familiars. Hi ha massa preguntes, massa "per què?" que no em sé contestar i que

ningú no ho pot fer. Jo ja era casat i tenia una filla quan començo aquest procés d'agnosticisme que no pot deturar ni mossèn Pere Tena, un bon amic avui dia encara. No puc ser practicant; no trobo respostes. M'he allunyat de tota activitat. No he deixat de ser soci dels Lluïsos ni penso deixar de ser-ne. Tinc molts amics i no voldria perdre'ls; però ja no puc ser activista. A més, la feina m'ho impedeix. No tinc temps lliure.

—*Quina llàstima! Suposant —és una suposició— que avui fossis el conferenciant del grup Agora, què diries als socis joves?*

—Els demanaria que es preguntessin quins interessos tenen, si són lògics; que facin tot el possible per aconseguir uns ideals; que siguin conscients i conseqüents amb allò que creuen; que mirin d'enfortir la seva consciència social.

—*Per acabar, deixa'm fer una pluja de preguntes curtes. Pa amb xocolata?*

—Berengar.

—*Cotxe 600?*

—Voler i no poder.

—*Campanes?*

—Festa d'escola.

—*Beguda alcohòlica?*

—Un fals refugi per a alguns.

—*Ginesta?*

—Corpus i catifes als carrers.

—*Corbata?*

—Inútil.

—*Dia de pluja?*

—Bonic per a passejar.

—*Nits de lluna?*

—Romanticisme.

—*Gràcies per haver-nos concedit aquesta entrevista.*

Dora Serra

Campionats i resultats

Roger Guarch, sots-campió de Catalunya de dobles sots-21. En els campionats de Catalunya celebrats a Vilanova el nostre jugador Roger Guarch va aconseguir la medalla de plata de dobles fent parella amb el jugador de Terrassa Ivan Barco.

El passat mes d'abril es van celebrar els campionats de Catalunya Juvenils, en els quals ens van representar els jugadors Oscar López i Jordi Montesinos en les proves individuals.

A Girona es van fer els campionats de Catalunya Universitaris, en els quals el nostre jugador Albert Llorente va quedar quart finalista, tant en proves individuals com de dobles.

Una setmana després van tenir lloc, a Madrid, els campionats d'Espanya Universitaris, en els quals l'equip de la Universitat de Barcelona estava format per dos dels nostres jugadors: l'Albert Llorente i en Roger Guarch, que van arribar a quarts de finals en la prova de dobles.

En Josep Mora, un dels nostres veterans, va participar en els campionats de Catalunya de Veterans i es va classificar per a disputar, a finals de juny, els campionats d'Espanya.

I durant aquest mes de juny participarem (o hurem ja participat) en el campionat de Catalunya absolut.

Resultats obtinguts. Com a resultats més destacats de final de lliga hi ha el descens a Segona Divisió Nacional del primer equip de la secció. Però desitgem a tots els jugadors d'aquest equip, tots ells formats a casa nostra, que la propera temporada puguin aconseguir de nou la categoria.

A la copa de Primera Nacional, hem arribat a semifinals.

I a la copa Juvenil, un equip s'ha classificat per jugar la final i l'altre per jugar la final de consolació.

Curiositats del tennis taula

Naixement del tennis taula: ¿Sabíeu que, al tennis taula, s'hi començà a jugar a Anglaterra durant la dècada de 1870, en un club de tennis, quan la pluja no els permetia practicar el tennis a l'aire lliure, i que utilitzaven tapes de caps de puros com a raquetes i taps d'ampolles de cava tallats rodons com a pilota, i que la taula i la xarxa eren la taula de billar i uns quants llibres?

Doncs sí.

Secció Tennis Taula

CAPITOL XLIV

Vacances

—No, Lolita, no. L'any passat vam anar al Japó; ho sé molt bé. Però aquest any hem d'anar a propet, a... Escandinàvia... Grècia o Normandia.

—La nena vol anar a Dineylàndia d'Amèrica, que la de París ja l'ha vist; i al nen, pobret, li agradaria Kènia per veure les "fieres".

—No pot ser, Lolita, aquest any no pot ser. Si el nen vol veure les feres, el portarem al zoològic.

—I la nena, què?

—La nena... mira, la nena... la nena l'enviarem uns dies a Califòrnia, a casa dels White, i ells l'hi portaran, a Disneylàndia; i... si no hi ha altre remei, que ens facturin el noi d'ells i el portarem... al Tibidabo, a la VII. la Olímpica o al camp del Barça.

—Ets un garrepa!

—Garrepa? ¿És que no recordes que el mes passat vam comprar el cotxe nou?... Garrepa!... ¿Que no ho saps, que el mes que ve ens cau la segona lletra de la casa de Platja d'Aro?... No ho saps!..."

No. Aquesta diguem-ne conversa no pertany pas a altres temps; és de rabiosa actualitat. En temps llunyans, els de la meva infantesa, la cosa era més fàcil. Els ricatxos d'aquells temps, tant els que tenien cotxe com els que no, no tenien ni la més remota idea de Tailàndia ni de Kenya ni d'Austràlia; eren poquíssims els que coneixien

París o Roma. Als ricatxos d'aquells temps els omplia de satisfacció, se'n vanagloriaven, de poder estiuajar en una de les poblacions aristocràtiques de l'època: Caldetes, Sitges, Sant Hilari, Viladrau o Camprodon. ¿I què passava a casa dels que estàvem a hores llum de ser ricatxos? ¿Què passava, per exemple, a casa meva, que és, naturalment, el que, amb tot coneixement de causa, puc explicar?

A casa meva els dijous a la tarda, que fèiem festa a l'escola, els nanos ens ho passàvem més que bé jugant i corrent per la Riera. Però algunes vegades —massa vegades—, la meva inoblidable marona ens vestia els tres de marinerets, tots iguals, i ens portava a Badalona, on ella havia viscut de soltera i hi tenia moltes amistats, a més dels oncles del meu pare, masovers de la Torre Vella.

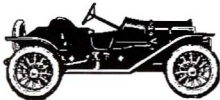
A Badalona anàvem saltant de casa en casa, de visita en visita; els dos grandets hi recitàvem totes les poesies que sabíem, que no eren poques, mentre la mare disfrutava d'allò més i acabàvem amb la paciència dels soferts oients, sobretot quan aquest marineret, o el més grandet, rematava l'espectacle amb la llarguíssima poesia francesa "*Les trois jours de Christophe Colomb*", que els pobres aguantaven estòicament, sense saber si es tractava del descobriment d'Amèrica o bé del creixement de la indústria sure-ra gironina. I, per a més ironia, els espectadors forçosos tenien d'agrair-ho oferint-nos alguna laminadura, enlloc del parell de clatellots que amb tota la satisfacció del món ens haurien propinat.

Altres vegades, el recorregut el fèiem per la barriada de Gràcia, on tení-

em diversos familiars, als quals torturà-rem de la mateixa manera. Eren les sortides que es feien a casa meua.

Fins que vet aquí que un dia del mes d'agost, en plenes vacances escolars, l'oncle Jaume, que era un *indiano* que acabava de tornar de Cuba, on havia anat "a fer fortuna" i ho havia aconseguit, se m'emportà per uns dies —uns deu o dotze— a la vila de Sitges.

En aquell temps la Blanca Subur era tot un magatzem d'*indianos* i la meitat de la població tenia quelcom a veure amb la Perla del Carib. L'oncle hi tenia llogada una casa gran, a la Ribera, on s'estava amb la tia Maria, els cosinets Jaume i

Montserrat, de sis i tres anys, una cuinera, una cambrera i la mainadera que tenia cura dels petits. De moment, allò era per a mi quelcom d'excepcional, però confesso que m'hi vaig avorrir bastant.

Els matins, equipat amb un vestit de bany vermell que m'havien comprat per establir el meu primer contacte amb el mar, travessava la Ribera i anava a la platja on no érem més d'una trentena de persones; després m'asseia en una cadira de btaços a llegir el diari, cosa que no havia fet mai encara. La tia, que era en extrem beata, em portà diverses vegades al santuari de la Verge del Vinyet; i recordo que un dia, aprofitant que l'oncle no hi era, em va fer cantar la Salve

Regina, a taula, a l'hora de les postres.

El viatge d'anada, l'havia fet en tren acompanyat del meu avi, però la tornada la férem en el flamant descapotable de l'oncle. L'arribada a casa va ser d'allò més espectacular, tota vegada que la quixalla del barri, en veure aparèixer un cotxe, va començar a cridar: "Un automòbil!... un automòbil!...", segons era costum; fins que canviaren els crits pels de: "En Peret!... en Peret!...", ja que m'havien reconegut, tot i que portava la cara forrada per un gruix de quatre dits de pols de les Costes del Garraf; la menudalla acabà rodejant aquell mastodòntic cotxe, amb xofer uniformat i tot, estacionat davant la nostra més que humil vivenda de la Baixada del Mercat.

I així s'acabava la meua primera sortida de vacances.

Però... miracle! L'any següent va tornar a haver-hi vacances. Aquesta vegada, a Súrria, a la comarca del Bages.

La senyora Maria, una antiga amiga de la família, hi ocupava, tota sola, una casa aede-

centada al carrer de Santa Anna, costerut, curt i estret, del barri vell del poble. La Maria ens va convidar —ella venia tot sovint a casa— i la mare es va decidir a emprendre el sensacional viatge.

Amb tren fins a Manresa, i de Manresa a Súrria, en una tartana llarga que no s'acabava mai, per una carretera polsosa i pedregosa. Als nanos ens entusias-maven els bots de la tartana que feien que els nostres caparrons d'infant acarrossessin sobtadament el sostre del vehicle. A mig camí dels vint quilòmetres del recorregut, a Callús, es feia una llarga parada per abeurar els muls i perquè els viatgers poguessin estirar les cames i descansar de les sotragades que als nanos tant ens agradaven.

1918. - Ricard i Pere Solé, amb el carro de Ca la Rosa, pujant pel camí de Can Gasparó.

També a Sùria van ser més que avorridets els quatre o cinc dies que ens hi vam estar. Jo em passava les hores gronxant-me al balanci que hi havia a l'entrada de la casa, mentre el meu germà Ferran, amb set anys, les passava un xic més amunt del carrer contemplant, embadalit, la garrinada que es movia mandrosament o es revolcava per la femta de la cort dels baixos de Ca la Xicana. Va coincidir que la Maria estava convidada al casament de la filla del sastre del poble, i, sense pensar-s'hi gens ni mica, ens hi engiponà a tots. El sastre i la sastressa ens devien maleir els ossos, mentre s'esforçaven per anar repetint: "Quins nens més macos."

Però tornem als temps actuals. Avui dia hi ha uns quants cotxes més; hi ha uns quants carros i tartanes menys; hi ha més cavalls de força motriu; hi ha menys cavalls de força animal. Hi ha famílies benestants—i no tant benestants—que, a més del cotxe—o cotxes—dels pares, en tenen un per a cada fill que, encara que no treballi, pobret, ja ha complert els divuit anys. Ara hi ha infinitat de segones residències; en aquell temps no hi havia altres segones residències que l'hospital, l'hospici o la presó.

Parlem ara de vacances. Les Vacances! La gent que treballa espera amb candeletes que arribi l'estiu per poder "fer vacances" o "anar de vacances";

perquè, per a molts, si no "van de vacances", si no surten de casa i van una mica lluny, no "van de vacances", només "fan vacances".

—On anirem aquest estiu? —és la pregunta que es fan moltes famílies tot just passades les festes de Nadal. I comencen les inacabables suggerències i discussions; les opinions són oposades fins que s'arriba al consens, consens que les més de les vegades no satisfà gaire els fills, si és que, amb més o menys sacrifici, accedeixen a acompanyar els pares per aquests mons de Déu.

Hi ha els que, sigui perquè no en tenen ni cinc, sigui perquè, encara que hi hagi calerons, a casa s'hi troben molt bé, no tenen problemes de vacances. Hi ha els qui tenen una segona residència en propietat o un apartament llogat, on passen tot el que poden de l'estiu; la immensa, immensíssima majoria ho tenen a prop del mar, i bastants d'ells amb l'únic objectiu d'anar-se a torrar a la platja on, carregant-se de paciència, sempre trobaran uns centímetres disponibles enmig d'una espessa catifa de carn humana; allà s'hi empaparan de sol; no puc pas dir que el prenen perquè el sol és de tothom. Fins i tot, si s'escau, entraran una mica a l'aigua, perquè no sigui dit.

Hi ha els qui han d'organitzar el seu monstruós viatge, a base d'hores i més hores d'avió, a tots els racons de l'esfera terràquia. Ja han estat a les cinc parts del món i es queixen que no n'hi posin cinc més; esperen frisosos que surti el primer viatge cap a la Lluna, un segon a Mart i un tercer a l'anella de Saturn. Molts d'altres, més modestos, s'inscriuen en un d'aquests recorreguts en autocar, on van a toc de trompeta, s'aixequen tot just clareja, traginen maletes contínuament i passen per moltes ciutats sense veure'n res. Hi ha també els que van en cotxe particular.

Ah! Ara s'ha posat de moda el "caravanning". Famílies que han vist complert el seu somni de tenir una "caravana" per viatjar-hi, per fer "caravanning". Somnien que travessaran la frontera, s'aturaran allà on vulguin tot el temps que vulguin; les prades franceses, la Costa Blava, la Selva Negra, el Tírol, coneixeran les meravelles de les grans capitals, d'una infinitat de zones turístiques, amb paratges deliciosos... Però tot això era el somni; la realitat és, generalment —he dit generalment—, ben diferent. Els viatges, les visites turístiques, per interessants i exòtiques que siguin, són cansades, són costoses, són suades...

... Però, això sí: quan el de l'avió, el del cotxe, el de l'autocar o el de la "caravana" torna al despatx, a la fàbrica, al taller, o quan la seva dona, la mestressa de casa va al mercat, a la perruqueria o a una botiga qualsevol, i es troben amb els companys de feina, o amb les amigues, les conegudes..., parlen amb fruïció de les vacances d'estiu i tornen a viure el somni.

No ho expliquen pas com ha anat en realitat, sinó tal com ho havien somniat i que podria haver estat. Conten les aventures amb tant d'entusiasme, que ells mateixos s'arriben a creure que acaben de fer unes vacances... de somni.

Ara que... quan el que aganta la retòrica del viatger és un que s'ha quedat a casa per comoditat o perquè li ha donat la gana, l'escolta amb absoluta indiferència, amb un somriure d'incredulitat, fins i tot potser amb una engruna de misericòrdia, perquè ell, que no s'ha mogut de casa seva..., s'ho ha passat tan bé!

Però, amics, sé molt bé que n'he fet un gra massa. Jo també, com el viatger, he exagerat una mica. És clar que no tothom ha de considerar-se al.ludit per les meves reflexions. És clar que són

molts els qui, amb tot i els inconvenients i pegues que es presenten, gaudeixen poc o molt de viatges i vacances; ho sé per pròpia experiència. De manera que... *bones vacances, amics!*

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

vivències

L'amistat

Fa un parell d'anys que cada dia, a la presència del Senyor, faig unes peticions a persones que ja han mort, i que d'alguna manera he tingut alguna relació amb elles... de família, d'amistat, de convivència, etc.

Actualment ja en tinc de quaranta a quaranta-cinc a la llista, i va en augment. A cadascuna d'elles els dic que demanin a Jesucrist per intercessió de Maria alguna gràcia determinada. Ho faig perquè crec en lo que en diem la comunió dels sants. Per posar algun exemple: A en Jaume Font li demano per les missions; al Dr. Estanislau Puig, per l'augment de la paciència; a l'Armand Calafell, perquè tinguem una santa mort; a la Maria Vendrell, pels artistes; a en Joaquim Terrats, pels pobles de l'Est; a en Ramon Planta, per saber reconèixer en els demés a Jesucrist; a la meva germana Maria, per la fidelitat a Crist; a l'oncle Bartomeu, per l'alegria espiritual; a la mare dels Moliné, per l'amor al treball; a en Joaquim Magrans, per l'amistat.

Precisament en Joaquim Magrans va ser un dels meus amics dels Lluïsos,

juntament amb en Josep Pelegrí i algun altre, quan teníem quinze o setze anys. Fou abans de la guerra. També tenia els amics avantguardistes i fejecistes. Durant la guerra, els amics de captiveri, i després de la guerra, els amics de la mili, amb alguns d'ells encara perdura i l'amistat és forta. Diu l'Eclesiàstic que "l'amic fidel no té preu" perquè "estima en tot temps" i li fa la vida deliciosa.

Aquest any farà trenta-quatre anys que vaig començar a formar part d'un moviment de l'Església Catòlica, que s'anomena Cursets de Cristianitat. He trobat en aquest lloc molts amics. "Un amic fidel és un elixir de vida; els qui temen el Senyor el trobaran". Ecli. 6:16. Doncs n'he tingut i tinc actualment molts amics. Un d'ells va ser l'Àngel Cosculluela i Sopena. El recordo molt, fou un gran amic.

"L'amistat guanya a mesura que envellaix: vi nou és l'amic nou: quan es torni vell el veuràs de gust."

Fa un temps que un d'aquests amics meus m'explicava que un matí va sortir de casa per comprar uns llibres, i després de buscar inútilment, anava a agafar el metro per retornar. Molta gent anava i venia per la vorera del passeig de Gràcia i una dona es va creuar amb ell. Anava descalça i els seus peus plens de fang, ja que de bon matí havia plogut molt. El seu aspecte general era molt pobre i senzill, i, a pesar de la seva misèria, l'expressió del seu rostre no era de rancúnia ni de ràbia; anava passejant pel Passeig, i segurament no tenia rumb fix.

L'amic em digué que en veure-la es commogué i li vingué al pensament ajudar-la..., però no es va parar.

Va seguir caminant i va justificar la seva actitud fent raonaments sobre... que lo que jo faria no serviria de res; que aquest problema era de la societat; de

l'ajuntament, del govern, i no seu...; però em digué que si no es va parar fou per falta de decisió i per comoditat.

Va seguir caminant, però un xic més endavant veié una sabateria i una casa de vestits de senyora. Va pensar en la dona i l'anà a buscar. Ella el mirava però no l'entenia. Li va comprar unes sabates, unes mitges, un vestit i la va portar en un bar perquè esmorzés.

Em deia, hi ha una cosa d'aquesta dona que no podré oblidar mai: la seva mirada. Era sorda i quasi no vàrem poder parlar en tota l'estona. Però la seva mirada valia per mil paraules. Sóc orgullós, em deia l'amic, i m'agrada a voltes mirar la gent fixament als ulls fins que abaixen la vista, i, no obstant això, no podia aguantar la mirada d'aquella dona. Els seus ulls grans i negres brillaven com mai havia vist brillar uns ulls, i, junt

amb el seu somriure, m'expressaven tot l'agraïment que sentia en el seu cor. Tot i el seu estat miserable no estava desesperada, ni va expressar queixa contra ningú; solament somreia, agraida.

Quans en vàrem acomiadar, em digué, li vaig donar la mà, i ella me la va retenir una bona estona apretant-la. La gent que passava mirava, estranyada. Després ens vàrem acomiadar i me'n vaig tornar a casa.

L'amic em digué: Vaig sentir una gran alegria en el meu cor perquè em varen venir a la memòria aquelles paraules de Crist en l'Evangeli: "Tot el que feu a un d'aquests petits a Mi mateix ho feu".

I jo vaig agrair de tot cor a l'amic aquest intercanvi de bens espirituals que et fa la vida deliciosa.

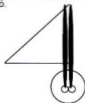
Joan Homar i Gibert

Raconet del soci infantil

La Camina s'ha ofert per a col·laborar en el nostre BUTLLETÍ amb un recull de treballs útils per a infants i per a pares joves.

Estem contents de rebre una nova col·laboració.

Vaixell de vela. Per a fer un senzill vaixell de vela només necessitem dos escuradents, un tros quadrat de roba més petita que els escuradents i un botó.

Doblegueu la roba en diagonal (i us quedarà com un triangle), poseu-la i enganxeu-la entre els escuradents, i claveu els escuradents als forats del botó.

És veritat o mentida?

1. Al mar hi ha esponges.
2. Hi ha pintes de plàstic i d'altres que no ho són.
3. Escabellat vol dir el mateix que *despentinat*.

4. El Sol té taques perquè es passa la vida suant.

Repetir una frase

Digueu unes quantes vegades seguides, i cada cop més de pressa, aquesta frase:

L'Enric va veure un ruc i en Roc va veure un cuc.

Paraules encadenades

El primer jugador diu una paraula. Per exemple: **sabata**; el jugador següent ha de continuar amb una paraula que comenci amb la darrera síl·laba: **ta** (sabata) → **tapadora** → **ratolí** → **li**... etc, etc.

Cada vocal un número:

1	=	A
2	=	E
3	=	I
4	=	O
5	=	U

Ara escriviu... i traduïu:

2LS C1ST4RS F1NL1 S2V1 LL1RS4T1
L'13G51, 1MB F1NG 3 BR1NQ52S P2R
T1L D2 M1NT2N3R 2LS P2T3TS
C1L2NTS 3 S2CS.

(SOLUCIÓ: ELS CASTORS FAN LA
SEVA LLAR SOTA L'AIGUA, AMB FANG
I BRANQUES PER TAL DE MANTENIR
ELS PETITS CALENTS I SECS.)

Llegiu de dalt a baix:

A	A	N	P	A	B	L
I	C	S	A	L	E	E
X	A	H	S	L	T	G
O	B	O	S	O	O	A
S	A	H	A	M	T	T
H	T	E	T	E	S	S
A	E	M	D	S	P	.

Carmina

Una foto irrepètible de la Clota

A la contraportada d'aquest BUTLLETÍ podem veure una fotografia feta a la Clota el maig de 1980. Aquesta foto és irrepètible. El "decorat" ha desaparegut gairebé tot.

Era el començament del carrer de Torelló. Del que veiem a la foto solament resta dempeus la paret de la dreta i l'acàcia. La paret de l'esquerra, amb les seves figures de moro i els pals de l'electricitat, i la paret del fons, que era del Camí Vell de Sant Genís i, més concretament, de Can Paronet, ja no existeixen. El seu lloc l'ocupa ara, des de l'any 92, l'any de les Olimpíades, la flamant avinguda del Cardenal Vidal i Barraquer.

Encara bo que li van posar un nom català. Com el del carrer de Coll i Alentorn.

Però el que més hem de celebrar els que som fills de la Clota són els noms de carrers i avingudes nous de trinca dedicats a topònims locals:

Carrer de la Granja Vella, avinguda de Martí Codolar, carrer de Can Travi, carrer de les Basses d'Horta...

Moltes gràcies als responsables. Per haver emprat aquests noms i no pas, com semblaven previstos a les guies urbanes de Barcelona, noms com ara Etxegaray, Fray Luis de León, Valle Inclán, Vélez de Guevara, Juan de Juanes... que són uns personatges que jo diria que no tenen res a veure ni amb la Clota, ni amb Horta, ni amb Barcelona, ni amb Catalunya... com els que ja fa anys que tenen carrers per aquells verals: Juan de Mena, Padre Mariana, Jorge Manrique, Berruguete, Ventura Rodríguez...

Moltes gràcies, doncs, a qui correspongui. I a veure quin dia inauguren una plaça de la Torre Jussana, una avinguda de Can Paronet, un carrer de Cal Tort, un passatge de Can Curé, un carreró de Can Gasparó...

Manuel Gausachs

Gráficas Fomento, S.A //Barcelona // D.L. 12.935-89